

50. Miralpeix

Inclou la quadra, la torre, el castell, la masia, el molí de vent i els accidents geogràfics de la contrada. Fou parròquia de Ribes fins a l'any 1917 (Pere PUIG, Apunts d'història de S. Pere de Ribes, 71, 1978; CASANOVA, GES núm. 13, 1979).

Miralpeix	0050	0006	1.01.08	0.02.17	Sitges	0.01.46	Llistat
------------------	-------------	-------------	----------------	----------------	---------------	----------------	----------------

A més del Miralpeix lleidatà (vora Ponts), a Barberà de la Conca hi ha Miralpeix. Actualment són dues partides del terme de Pira, Miralpeix i la plana de Miralpeix, situades a l'oest del terme de Barberà fent frontera amb el riu, des del molí de l'Amorós fins als Molinets (Llibre Barberà)

Es troba escrit Miralpeix l'any 1156. El lloc o quadra de Miralpeix era terme de Barberà però exempt de pagar contribució.

És molt possible que no hagués estat altra cosa que un mas, en el segle XIII ("Història de Barberà a través dels noms", per Carme PLAZA i ARQUÉ, 1990).

Per altra banda, l'any 1405, a Sant Martí Sarroca, existia una terra a la "Parellada de Miralpeix" (Actes jornades ordes 1985, pàg. 362).

El castell de Miralpeix de Sitges és damunt un turó bessó del que hi ha l'ermita de Gràcia. Des del castell es veu Montserrat. Del castell en queda poca cosa. Ruïnes d'un castellot o torre de base gairebé quadrada i de parets gruixudes. També es veuen restes d'una sitja.

La torre defensiva de la masia és de planta quadrada. La masia constava de tres edificis de planta, pis i terrat. La casa queda oberta. Tenien una premsa catalana Sirera núm. 1024 construïda a Vilafranca. La porta de la quadra o corral, gran, al costat del camí, porta la data de 9-1-1926 F.G., segurament quan l'arranjament de la teulada i porta.

El molí és a migdia de la casa, més enllà dels corrals. El molí fou habitat per una família aragonesa que vivia a Sitges. Més tard es va tapiar la porta. Era de planta rodona, amb espitlleres, una finestra (?) oberta en la part superior i sense teulada. L'any 1987 aquest molí encara presentava una bona conservació, però la masia està en ruïnes (GR Vilanova-Canigó, pàg. 8, 20-9-1987). A ca l'Antoniet ens van dir que sota el molí, abans de la guerra, hi havia unes grans habitacions i la família que hi vivia, no en el pla, sinó baix.

La partida de Miralpeix, dins el terme de Sitges, està entre la partida de l'Estanyol i el terme de Ribes. La línia de partió entre Miralpeix i l'Estanyol és la Carrerada (Geografia de Sitges, f. 5).

El turó és al NE de Gràcia, el Fitó a ponent del turó i el coll entre el Fitó i el turó (MUNTANER 86, núm. 1158).

El fondo de Miralpeix baixa del Fitó vers la platja de Rosés.

Sota Miralpeix hi ha el pla.

Bibliografia

Arxiu Catedral de Barcelona: Pergamins.

El pare GARÍ parla de la torre a la pàg. 157 (1860).

BALARI, pàg. 264, 1897-99.

Esments en el Carç: Castell al f. 2 i la Quadra en els f. 9, 16 i 36.

Les revistes de Ribes: Montgròs a la 3, 7, 9, 13, 16, 20, 25, 35, 41b, 42 i 44, i Castell de Ribes, a la 76.

El turó de Miralpeix i Miralpeix (Geografia de Sitges, f. 7 i 11). Del mas Pasqualí es puja al turó de Miralpeix. El camí es divideix en dos: una a Gràcia i altre cap a la masia, baixa a can Girona i can Pera Pau (ídem. 12).

Esment en la Història de Cubelles, 28 (1960).

Primers articles sobre Miralpeix:

"Excursión a los vestígios del Castillo de Miralpeix", per V.C.V. a "Villanueva y Geltrú" núm. 973, 29-5-1965.

"La curiosa historia del castillo de Miralpeix", per V.C.V. a "Villanueva y Geltrú" núm. 1023, 11-6-1966.

Josep CARBONELL GNER, "Cadastre de 1772", ECO núm. 3977, 21-7-1968.

MANEL a l'ECO núm. 4013, 23-3-1969.

Joan VIRELLA, "El castell de Miralpeix" a "Atalaia", abril 1969.

"Els castells catalans", III, 950-954, Rafael Dalmau (editor), 1971 (plànol en la pàg. 952 i fotos a les pàg. 952 i 954).

"Miralpeix" a "El senyoriu de Santes Creus", per Eufemià FORT i COGUL, 193, 1972.

Josep CARBONELL GNER, "Les Índies", ECO 4-3-1973.

MANEL a l'ECO núm. 4500, 22-7-1978.

Santiago CASANOVA, "Goig de N. S. de Gràcia, fins el 1917 de Ribes", GES núm. 13, setembre 1979.

"La Quadra de Miralpeix", per X. MIRET, quadern núm. 13 del GES, 1983.

Miralpeix. Estudi especial del topònim i dels topònims quadra, torre, etc. ((MUNTANER 86, núm. 1151 a 1161).

“30 Excursió a peu pel Penedès: La costa entre Vilanova i Sitges”, IEP núm. 7, 1987.

MANEL a l'ECO núm. 4960, 29-8-1987.

1a. Etapa Vilanova – Canigó. Secció de Cultura de la Talaia, 1987.

Miralpeix és un castell romànic (Vicenç BURON a “Castells romànics”, pàg. 142, 1989).

“**Miralpeix**”, dintre de “El Garraf i la Pia Almoïna de la Seu de Barcelona”, per Josep BAUCCELLS i REIG, 1990.

Castell, ermita i molí esmentats a Mis. 1991, 271.

IV Caminada popular de la Talaia. (Mapa de l'any 1987) (Talaia, gener-març 1992).

La masia de Miralpeix també coneguda per “can Pasqual de Miralpeix”, en el segle XV era dels Arrover, però el XVI ja era dels Pasqual. El molí de vent el van construir aquests darrers (X. MIRET, ECO núm. 5270, 16-10-1993).

El castell de Miralpeix: un model d'ocupació (Mis. 1993).

Jordi CASAS, “L'oblidada ermita de la mare de Déu de Gràcia”, a DIARI 26-5-1995.

“**La quadra de Miralpeix**”, per Xavier VIRELLA: I (Rutes i visites pel Garraf a ARÇ núm. 12, des. 1995); II (castell, masia, Gràcia, a ARÇ núm. 13, març 1996; III (Molí de Vent, llegendes, glossari i bibliografia, a ARÇ núm. 14, juliol 1996: “**Molí de Miralpeix**”, de l'any 1581).

Miralpeix (“Masies del Garraf” 1, 56, 1998).

“**Molí de la Quadra de Miralpeix**”, (foto i plànol), per J. ORRIOLS i MAS, ECO 2-5-1998 (arxivat).

XI Caminada popular de la Talaia, gener 1999.

“**El castell de Miralpeix, un llegat oblidat**” (L'HORA 4-5-2001, 28).

Foto de la masia de Miralpeix, amb la torre medieval annexa, la primera dècada del segle XX (L'Abans, 463).

“**La Quadra de Miralpeix de Sitges: una masia per recuperar**”, per Beli Artigas Coll, a La Palla núm. 32, agost 2005, pàg. 61 a 65.

Etimologia: Miralpeix, topònim compost (Onomàstica LX, 313, 1995); ONOMASTICON V, pàg. 280; Miralpeix, compost d'àrab - mossàrab “Bir al-pech”, el pou de l'Alpetxí, el solatge que deixa anar olives una vegada espremudes, segons CAMPILLO a Sebja.

Cartografia

Castell de Miralpeix, el Fitó, el pla, la riera i el coll de Miralpeix (Mp. GR Vilanova-Canigó, 20-9-1987).

El castell o torre de Miralpeix

Fortificació, avui en ruïnes, que era al cim del turó de Miralpeix. La llegenda suposa que era d'origen aràbic i que fou conquerida pels cristians per mitjà d'una estratagema. Consta, però, que en 1057 estava deshabitada (“turrem que vocant Miralpeix, que est inhabitabile”) i fou infeudada a Arnau Arloví. Ponç de Ribes reforçà el castell a final del segle XII, després d'haver estat saquejat per Berenguer de Castellet. En data més tardana fou derruït. En el segle XVII encara se'n parla, però sense precisar si era habitable (“partim in castro de Miralpeix”). Per a la seva forma actual *La curiosa historia del castillo de Miralpeix* al DIARI 11-6-1966 i *El castell de Miralpeix* en A. E. Talaia abril 1969. La forma més corrent del nom és la *Miralpeix*, però tampoc no és rara la de *Miropeix*. L'etimologia popular del nom és donada a la llegenda esmentada de la seva conquesta. Balari l'explica per “mirar el mar”, Carbonell Gener per “mirall del puig (peig), paral·lel a altres “miropois”. Joan Coromines assegura que “Miralpeix és sempre un indret que domina, de prop o de lluny, mar o corrents d'aigua amb peixos” (MUNTANER 86, núm. 1151).

La quadra de Miralpeix

Territori pertanyent a la jurisdicció del castell de Miralpeix. Actualment és considera Miralpeix les terres limitades per la riera de Ribes, el mar i la línia del terme. Antigament però, comprenia a més el Cellerot, és a dir de la Carrerada fins a la riera. Els límits en 1057 consten en el seu document. En 1038 la quadra passà a Bernat de Fortià, en 1390 al bisbe de Barcelona – en aquell temps tenia 18 focs – la comprà la Pia Almoïna, que en prengué possessió el 8-1-1411 posant-la sota la dependència del batlle de Sitges el 23-9-1413. No obstant això, el territori continuà pertanyent a la parròquia de Ribes fins 1917 (MUNTANER 86, núm. 1152).

La masia de Miralpeix

Masia força important, amb una torre de defensa, que és al SO de la Mare de Déu de Gràcia. Avui està abandonada (MUNTANER 86, núm. 1153).

La capella de santa Maria de Miralpeix

Altre nom de la Mare de Déu de Gràcia. Consta des de 1414; “sub capellam beatae Mariae de Miralpeix”, 1611. A voltes se l'anomena de “Santa Maria del castell de Miralpeix” (“montanea, quae est sub capella beatae Mariae castrum de Miralpeix”, 1536) (MUNTANER 86, núm. 1154).

La muntanya de Miralpeix

Deu ser en els segles XVI i XVII aquella en què hi ha el castell de Miralpeix (“terminatur . . . ab occidente in montanea de Miralpeix partim, et partim in castro de Miralpeix”, 1611) ((MUNTANER 86, núm. 1155).

El turó de Miralpeix

Muntanya on hi ha el castell de Miralpeix i que és al NE del far òptic de sobre l'ermita de la Mare de Déu de Gràcia, cota 103,94 del mapa 1970. Malgrat, penso, que aquesta és la localització correcta, ja que la cota 99 s'ha de dir de la Mare de Déu de Gràcia, i la cota 109 ha de ser el Fitó de Miralpeix (MUNTANER 86, núm. 1156).

El fitó de Miralpeix

Nom antic ("in termino de Miralpeix . . . in loco vocato lo Fitor, . . . que terminatur ab oriente cum montanea sancti Onofrii", 1536) i actual d'un punt elevat que ha de ser la cota 109 del mapa 1970, a l' E del mas Pasqualí. Si bé el Mp. 1883 i Mp. 1897 aquest punt rep el nom de turó de Miralpeix, és el que té a l' E una muntanyeta, que deu ser la de sant Onofre (MUNTANER 86, núm. 1157).

El coll de Miralpeix

Coll a la carena de Miralpeix, al NO de la masia del mateix nom (MUNTANER 86, núm. 1158).

El fondo de Miralpeix

Segons alguns textos el fondo que del fitó de Miralpeix va en direcció SO a unir-se al fondo de mas Pasqualí (MUNTANER 86, núm. 1159).

La riera de Miralpeix

Fondo que neix una mica al NO de la masia de Miralpeix, passa pel seu costat i en direcció SE baixa cap a la platja de les Coves, a la qual arriba després de creuar per sota la via del tren ("la bassa de les Codines. . . et terminatur ab oriente cum riarria de Miralpeix a meridie cum camino regali, . . . et a circio cum riarria de Miralpeix", 1536; "et terminatur ab oriente in riarria de Miralpeix, . . . ab occidente in quadam rippa vocata lo puig de les Planes", 1536; "prope capellam sanctae Margaritae, . . . et terminatur ab oriente in riarria de Miralpeix", 1611) (MUNTANER 86, núm. 1160).

El pla de Miralpeix

Terres planes al S de la masia de Miralpeix ("loco vocato el pla de Miralpeix", 1536; "in loco vocato les planes de Miralpeix", 1536) (MUNTANER 86, núm. 1161).

Quadra de Miralpeix, molí i castell. Mare de Déu de Gràcia.

El lloc exhala una acollidora placidesa, lluny del brogit urbà. L'edificació es troba en ruïnes, en un estat tan avançat que sembla ja irreversible. La porta d'ingrés – una arcada de mig punt amb dovelles de pedra – està extraplomada i amenaça caure; una altra arcada de pedra dona accés a la base de la torre de defensa. L'interior de la masia està pràcticament ensulsiat i no dona gust d'estar-s'hi gaire estona a dins; darrerament déu haver-se utilitzat com a corral de bestiar, doncs encara hi veiem palla a terra.

En direcció a migdia, passant pel costat d'un corralot enrunat, s'arriba a la **torre del Molí de Vent**, edificació tardana de pedra vista que es manté en un relatiu bon estat de conservació. L'interior és net i acollidor; la volta és interessant, resolta amb mitja esfera rebaixada, de pedra vista. Ara, tornant enrere, s'agafa el camí que de Sitges mena a l'ermita de la Mare de Déu de Gràcia; la pujada és suau alhora que disposa d'una vista excel·lent sobre el pla i l'extens Mare Nostrum. Una seca giragonsa i, al cap de poc, assolim un collet secundari: torcem a la dreta en direcció al castell per un senderó ben fressat.

El castell de Miralpeix és històricament ben documentat però actualment un amuntegament diforme de pedres. Només alguns trossos de paraments, una finestreta d'espitllera, una sitja, i, més pedres. . . A desgrat del seu poc valor artístic cal visitar-lo per saber apreciar i estimar els nostres valors més propers.

El primer document històric que esmenta el lloc de Miralpeix és data a l'any 1057 en el qual és infeudat Arnau Arloví com a senyor de la torre de Miralpeix. En són donadors el bisbe Guislabert, el seu cosí Mir Geribert, l'esposa d'aquest Guilla, i el fill d'ambdós, Bernat Mir. La torre consta dins el terme de Ribes, i el cavaller Arnau es compromet a reconstruir-la, ja que es trobava en estat ruïnós.

En un document sense data – que pot situar-se entre els anys 1060 a 1120 – s'esmenta la "quadra de Miralpeix" com a possessió, entre d'altres, de Ramon Mir, fill de Mir Geribert; en el mateix document s'esmenta la Geltrú. En el 1175, Ramon de Miralpeix fa testament, nomenant marmessor el seu germà Bernat de Miralpeix. El 1183 són infeudats els castells de Ribes i Sitges a Arnau de Ribes; una de les fites costeres d'aquestes possessions era Miralpeix. El 1189, Bernat de Miralpeix fa donacions al monestir de Santes Creus, que el seu germà havia deixat en testament a dit cenobi.

Un document amb data incerta, entre el 1203 a 1204, esmenta per primera vegada el castell de Miralpeix amb motiu d'un plet entre Ponç de Blancafort i Guillem i Ponç de Ribes. Aquests últims eren acusats d'actes d'usurpació a Miralpeix i Vila-roja (aquest últim lloc hom l'identifica amb el Clot dels Frares i altres amb Les Torres). En el document es diu que Guillem de Ribes, d'acord amb Gombau de Miralpeix feu cavar valls i reforçar el castell d'aquest últim, el qual estava enemistat amb Berenguer de Castellet i Aimeric d'Espells, els quals, al tombant de l'any 1190, assaltaren el castell, saquejant-lo i destruint-lo, amb un total desinterès per part de Guillem de Ribes. El fet ocasionà una sonada picabaralla familiar dels Ribes, que cuejava encara al cap d'alguns anys amb intromissions jurisdiccionals en els subfeudes de Vila-roja i Miralpeix.

En el testament de Ponç II de Ribes, datat el 1258, llega al seu nebot, Berenguer de Ribes, el feude del castell de Miralpeix, entre altres. El 1303 és concedit el feude dels castells de Ribes, Sitges i Miralpeix, a

Galceran de Ribes, fill de Berenguer i Elisenda. A Galceran de Ribes el succeí el seu fill anomenat també Galceran, al qual concedí el feude dels seus castells en testament datat el 1334. Des de l'any 1382 al 1387, el castell de Miralpeix estigué en mans de Bernat de Fortià, com altres castells de la comarca que es feu seus aquest intrigant personatge.

El 1390 el rei ven a la Pia Almoina la Quadra de Miralpeix (?), així com la totalitat de castells i quadres del terme de Sitges. Al cap de vint anys s'extingia el senyoriu de Vila-roja i Miralpeix(?), sentència que és confirmada l'any següent, el 1411(?). El 1413 és signada una concòrdia entre els jurats i Universitat del castell de Sitges, i particulars del castell de Miralpeix, en la qual aquest últim lloc s'incorporava definitivament en el terme jurisdiccional de Sitges, coincidint el fet amb la decadència dels feudals de Ribes. Des del castell passem a l'ermita de la Mare de Déu de Gràcia, que es troba a sota mateix de la torre de radio - comunicacions. Es manté l'edificació en bastant bon estat, malgrat el pi que li ha crescut a la coberta i a la mancança de la porta d'entrada; a dins, inscripcions per a tots els gustos, principalment amoroses.

Deu el seu origen a un fet de la reconquesta segons conta Tafalla (de fet, existia l'any 1414). El 8 de setembre del 1662, mentre el vicari de Ribes celebrava missa a la capella, hi penetrà un llamp i causà sis morts.

El 1936 fou devastada: cremaren la imatge i una gran quantitat d'ex-vots que hi havia a la placeta de l'ermita. L'estructura no sofrí danys irreparables.

Nostra Senyora de Gràcia era invocada pels mariners quan es trobaven en perill de naufragi, i pels qui, tenint familiars en viatge de negocis a l'altra banda del mar, esperaven notícies amb ansietat. Tots els anys s'hi acostumava celebrar una missa en el dia de la festa de Sant Marc (Itinerari per senders de G. R. Vilanova i la Geltrú – Canigó, Secció de Cultura de l' A. E. Talaia, 20-9-1987).

Miralpeix

Miralpeix tenia la consideració de castell, com en dóna fe el document de 1269, encara que també se l'anomena fortalesa i quadra.

Propietat senyorial del bisbe cedida en feu als Ribes al menys des de 1271, aquests l' infeudaren als Miralpeix, una família que prendria el nom del castell.

Jaume de Miralpeix entre 1361 i 1399, ja difunt. Es casà amb Constança i tingué tres fills coneguts: Berenguer, Jaume i Violant, aquesta monja de Sixena. Al primer li tocà Miralpeix i al segon la quadra de Gallifa.

Berenguer es casà amb Blanca o Blanquina, fill dels Palafoll i dels Montbui, vers l'any 1383. Van tenir Pericó, segurament mort menor d'edat. La Blanca diuen que fou assassinada pel marit (doc. núm. 27 de 1404). Ingressà en el monestir d'Scala Dei. Féu testament el 21 de maig de 1409 cedint Miralpeix a l'Hospital, que el 22 de novembre de 1410 ho va vendre a l'Almoina. Van delegar a fra Bernat de Ribes els drets del castell. Poc després, 12 caps de casa (unes 50 persones) prestaren homenatge. El 1417 només efectuaren vassallatge cinc caps (extracte de “**Miralpeix**”, dintre de “El Garraf i la Pia Almoina de la Seu de Barcelona”, per Josep BAUCCELLS i REIG, 1990).

Miralpeix

El lloc és un racó de món, encarat a mar i protegit del vent del nord. Fins ara solitari, veu com comença a venir-hi gent forastera assedegada de tranquil·litat jugant en els nous camps de golf, que ara omplen les fa poc deixades terres de conreu que antigament donaven vida al caseriu. L'edifici està en ruïnes i cada dia en cau un tros a terra. La porta de l'entrada adovellada està caient. Una arcada dóna accés a la base de la torre de defensa. L'interior de la masia està pràcticament ensulsiada i més val no entrar-hi. La quadra de Miralpeix és una dependència de l'antic terme del castell del mateix nom, del qual heretà la defensa del seu territori quan el castell va quedar en desús. Dintre de l'esmentat territori hi havia altres masies, de les quals només resten el mas Pasqualí i can Girona del Camí. Els darrers llocs que van desaparèixer són la masia de les Coves i l'ermita de Santa Margarida, aquesta situada en el camp de golf, entre la via del tren i la platja de les Coves.

Deixem la quadra i, passant pel davant dels corrals enrunats, ens atensem al Molí de Vent, situat a 42 metres sobre el nivell del mar, amb una ampla visió de les pistes de golf, on han conformat uns petits estanys. Aquest molí ja existia l'any 1611 (després hem sabut que es va construir l'any 1581) i es manté en un relatiu bon estat de conservació, tot i que la mola fou llançada a l'exterior i trencada en quatre trossos. Tornant enrere pel costat dels corrals, es puja al castell per l'antic camí ral marcat amb pedres dretes, deixant la casa del Bon Repòs, a la dreta. L'itinerari passa per dins el bosc, fa alguna giragonsa i s'assoleix el collet on hi ha la cruïlla de camins. Torcem a la dreta en direcció al castell per un senderó ben fressat.

El castell de Miralpeix està històricament prou documentat, però fins fa ben poc ha estat un munt de pedres oblidades sobre un turó que vigilava la costa i el camí ral de Sitges a la Geltrú. La vegetació impedia de veure les seves dimensions reals i la delimitació del seu espai interior. Les excavacions efectuades l'estiu de 1990 han permès confeccionar un plànol on es poden apreciar una torre de planta quadrada i una cisterna. A la part exterior existeix una sitja. Una pròxima campanya permetrà obtenir les diferents fases

arquitectòniques. Per ara, la ceràmica trobada pertany al període des del segle XIV al XVIII. S'espera fer cates que donin resultats més positius.

El primer document que parla del lloc de Miralpeix és del any 1057, quan fou infeudat Arnau Arloví com a senyor de la torre de Miralpeix, que la va rebre del bisbe Guislabert i del seu cosí Mir Geribert, senyor de Ribes, ja que el paratge pertanyia al terme del castell de Ribes. El cavaller Arnau es va comprometre a reconstruir la torre perquè es trobava en estat ruïnós. El 1092, Ramon Mir, fill de Mir Geribert, va donar un mas del terme del castell de la Geltrú al monestir de Santa Maria de Solsona, el qual afrontava per la banda de llevant amb el terme del castell de "Mirapiscem", notícia que confirma la categoria de *castell termenat* a la torre cedida feia anys.

I que la demarcació del castell tenia jurisdicció pròpia i separada del castell de Ribes, encara que dins el seu terme, ens ho diu un document datat entre 1060 i 1120 quan cita que Ramon Mir posseïa el castell de Ribes i la *quadra* de Miralpeix, és a dir, que era d'un senyor aloer, amb terrenys lliures de càrrega, semblantment a d'altres "quadres" properes (Rocacrespa, Gallifa, Adarró, Enveja, Solicrup, etc.). A partir de 1175 comencen a sovintejar personatges que porten el nom de procedència de Miralpeix. Així fa testament un Ramon de Miralpeix, nomenant marmessor el seu germà Bernat de Miralpeix. El 1183 foren infeudats els castells de Ribes i de Sitges a Arnau de Ribes, limitant aquestes forteses amb el de Miralpeix, que estava junt al mar. El 1189, Bernat de Miralpeix va fer donacions al monestir de Santes Creus de les deixes testamentàries del seu germà Ramon.

Un document que pot ésser entre 1203 i 1204, fa esment d'un plet per la possessió del castell de Miralpeix, entre el demandant Ponç de Blancafort i els acusats Guillem i Ponç de Ribes, per diversos actes d'usurpació a Miralpeix i a Vilarúbia (ara les Torres). Es deia que Guillem de Ribes, d'acord amb Gombau de Miralpeix, havia fet cavar *valls* i reforçar el castell d'aquest darrer, el qual estava enemistat amb Berenguer de Castellet i Aimeric d'Espells, i que aquests darrers, al tombant de l'any 1190, assaltaren el castell, el saquejaren i el destruïren, amb un total desinterès per part de Guillem de Ribes. El fet ocasionà una sonada picabaralla familiar dels Ribes, que cuajava encara al cap d'alguns anys amb intromissions jurisdiccionals en els subfeudes de Vilarúbia i Miralpeix. Els valls o fosses, les podem veure encara al costat dels murs enrunats.

Quan Ponç de Ribes va fer testament l'any 1258, el seu nebot Berenguer de Ribes li llegà el feude del castell de Miralpeix. Que Berenguer tenia part en el feu i senyoria de Miralpeix es confirma l'any 1271, però el 1279 empenyorava els drets a Galceran de Miralpeix.

El 1390 el rei Joan va vendre al bisbe de Barcelona tota la jurisdicció dels castells de Ribes i de Miralpeix. El castell i quadra de Miralpeix els adquirí la Pia Almoina de la Seu de Barcelona el 1410 als administradors de l'Hospital de la Santa Creu, els quals els tenien de poc temps abans en herència de fra Berenguer de Miralpeix, monjo seglar de la cartoixa d'Scala Dei. Hi atorgaria necessàriament el seu favor el senyor alodial, el bisbe de Barcelona en nom propi i de la mesa episcopal. Com que Sitges també era de la Pia Almoina, Miralpeix passà d'aquesta manera al senyoriu del castell de Sitges, però el lloc continuava en el terme de Ribes. Va caldre una concòrdia entre els jurats i municipi de Sitges amb particulars de la demarcació de Miralpeix, en la qual aquest últim lloc s'incorporava definitivament en el terme jurisdiccional de Sitges, coincidint amb la decadència dels feudals de Ribes, això l'any 1413. Tot i així, Miralpeix va seguir dins la parròquia de Sant Pere de Ribes fins al 1917. Al segle XV eren dotze famílies les que residien al territori del castell. Actualment només queden tres cases habitades: el mas Pasqualí (antigament d'Arrover), can Girona del Camí i Bon Repòs, ja que una quarta (can Pere Pau) està tancada.

Una vegada vist el castell, tornem enrere fins al collet i passem a l'altre cim que hi ha a la part de migdia de Miralpeix, on es troben les restes del far aeri, una torre escacada ben característica i que tots hem observat moltes vegades. Ara és fora de servei, si bé el seu interior ha servit per col·locar-hi una estació transformadora d'electricitat. Des de la torre es baixa a l'ermita de la Mare de Déu de Gràcia. L'edificació fa poc temps que fou netejada i consolidada, i es reforçà la volta de l'entrada. Sobre la teulada hi ha un pi de més d'un metre d'alçada que ha arrelat entremig de les teules. Els orígens de l'ermita són incerts (existia l'any 1414), però sembla que la seva orientació és romànica. El 8 de setembre del 1662, mentre el vicari de Ribes celebrava missa, hi penetrà un llamp i van morir sis persones. Saquejada l'any 1936, fou cremada la imatge i tots els ex-vots que hi havia, i l'estructura de la capella quedà molt malmesa. Nostra Senyora de Gràcia era invocada pels mariners quan es trobaven en perill de naufragi, i pels qui, tenint familiars en viatge a l'Amèrica, esperaven notícies amb ansietat. Tots els anys s'hi acostumava a celebrar una missa en el dia de la festa de Sant Marc (IV Caminada popular de l' A. E. Talaia, 26-1-1992).

Masia de Miralpeix

Situada a la part de migdia del turó del castell del mateix nom i sota de l'ermita de la Mare de Déu de Gràcia. Arrecerada dels vents del nord i de ponent, davant d'ella s'obre una extensa panoràmica que abasta des de la platja de les Coves fins més enllà de la riera de Ribes. La porta d'entrada, adovellada, és a punt de caure des de fa anys; una arcada dóna accés a la base de la torre de defensa. L'interior de l'edifici està pràcticament ensulsiat.

Davant de la masia, una munió de figueres de moro, llorers i palmeres amaga el poc que resta de l'edificació i de la torre talussada. No gaire lluny, i sobre un turonet de bona visió, hi ha el molí de vent, que fins fa uns anys era l'habitatge d'una família modesta. Els trossos de mola s'escampen pel voltant de la construcció.

Pertanyia a la jurisdicció del castell i quadra de Miralpeix, i hom diu que, antigament, aquesta masia fortificada duia el nom de mas de n'Arrover (segle XV), després d'en Pasqual de Miralpeix (segle XVII) i quan s'esdevingué la decadència del castell, acabà sent coneguda només per Miralpeix. Tant és així, que la majoria de gent gran d'avui dia pensava que la masia eren les restes del mateix castell, fins que fa uns trenta anys van iniciar-se excavacions – que han continuat fins fa ben poc – que han permès localitzar l'autèntica situació de la fortalesa dalt d'un turó, que té una excel·lent visibilitat sobre la costa i l'interior de la plana ribetana; en un altre turó bessó, hi ha l'ermita de Gràcia.

El castell de Miralpeix consistia en una petita edificació, gairebé quadrada, on hi havia una torre, una cisterna i diverses dependències. La ceràmica trobada fins ara correspon al període entre els segles XIV-XVIII, encara que les excavacions no han acabat.

El primer document que parla de la torre de Miralpeix és de 1057, època en què pertanyia al castell de Ribes. El 1092, i entre 1060 i 1120, apareix citat com a castell termenat. Ramon de Ribes deia posseir la quadra com a senyor aloer. A partir de 1175 sovintegen personatges que porten el nom de procedència de Miralpeix.

Entre 1203 i 1204 s'esdevingué un plet per la possessió del castell entre Ponç de Blancafort, que representava un senyor de Ribes, i els usurpats, uns altres Ribes, que fins i tot havien fet cavar valls i reforçar Miralpeix, ja que segons deien, gent de fora l'havien assaltat i destruït l'any 1190. El fet ocasionà una sonada picabaralla familiar dels Ribes. Els valls o fosses encara es poden veure al costat dels murs enrunats.

L'any 1410, el castell i la quadra de Miralpeix van passar a ser propietat de la Pia Almoina de la Seu de Barcelona per herència de fra Berenguer de Miralpeix, però en feu del bisbe i de la seva mesa episcopal. Així, la Pia Almoina, que ja posseïa la senyoria de Sitges, ajuntà les dues jurisdiccions.

Pel que sembla, el castell, reconstruït, encara era habitat en el segle XVII.

La masia de la quadra de Miralpeix, ben situada, va seguir un procés de recuperació, mentre que pel seu emplaçament elevat i exposat a l'acció dels elements atmosfèrics, el castell era oblidat. Llàstima que l'abandó també hagi arribat a destruir una masia que fins fa poc feia goig.

L'ermita de Gràcia vetlla el lloc com a única relíquia del passat (Masies del Garraf 1, 56, 1998).

Miralpeix i Gràcia

El castell de Miralpeix està històricament prou documentat, però fins fa ben poc ha estat un munt de pedres oblidades sobre un turó que vigilava la costa i el camí ral de Sitges a la Geltrú. La vegetació impedia de veure les seves dimensions reals i la delimitació del seu espai interior. Les excavacions efectuades l'estiu de 1990 han permès confeccionar un plànol on es poden apreciar una torre de planta quadrada i una cisterna. A la part exterior existeix una sitja. Una pròxima campanya permetrà obtenir les diferents fases arquitectòniques. Per ara, la ceràmica trobada pertany al període des del segle XIV al XVIII. S'espera fer cates que donin resultats més positius.

El primer document que parla del lloc de Miralpeix és del any 1057, quan fou infeudat Arnau Arloví com a senyor de la torre de Miralpeix, que la va rebre del bisbe Guislabert i del seu cosí Mir Geribert, senyor de Ribes, ja que el paratge pertanyia al terme del castell de Ribes. El cavaller Arnau es va comprometre a reconstruir la torre perquè es trobava en estat ruïnós. El 1092, Ramon Mir, fill de Mir Geribert, va donar un mas del terme del castell de la Geltrú al monestir de Santa Maria de Solsona, el qual afrontava per la banda de llevant amb el terme del castell de "Mirapiscem", notícia que confirma la categoria de castell termenat a la torre cedida feia anys.

Un document que pot ésser entre 1203 i 1204, fa esment d'un plet per la possessió del castell de Miralpeix, entre el demandant Ponç de Blancafort i els acusats Guillem i Ponç de Ribes, per diversos actes d'usurpació a Miralpeix i a Vilarúbia (ara les Torres). Es deia que Guillem de Ribes, d'acord amb Gombau de Miralpeix, havia fet cavar valls i reforçar el castell d'aquest darrer, el qual estava enemistat amb Berenguer de Castellet i Aimeric d'Espiells, i que aquests darrers, al tombant de l'any 1190, assaltaren el castell, el saquejaren i el destruïren, amb un total desinterès per part de Guillem de Ribes. Els valls o fosses, les podem veure encara al costat dels murs enrunats.

El 1390 el rei Joan va vendre al bisbe de Barcelona tota la jurisdicció dels castells de Ribes i de Miralpeix. El castell i quadra de Miralpeix els adquirí la Pia Almoina de la Seu de Barcelona el 1410 als administradors de l'Hospital de la Santa Creu, els quals els tenien de poc temps abans en herència de fra Berenguer de Miralpeix, monjo seglar de la cartoixa d'Scala Dei. Com que Sitges també era de la Pia Almoina, Miralpeix passà d'aquesta manera al senyoriu del castell de Sitges, però el lloc continuava en el terme de Ribes. Va caldre una concòrdia entre els jurats i municipi de Sitges amb particulars de la demarcació de Miralpeix, en la qual aquest últim lloc s'incorporava definitivament en el terme jurisdiccional de Sitges, coincidint amb la decadència dels feudals de Ribes, això l'any 1413. Tot i així, Miralpeix va seguir dins la parròquia de Sant Pere de Ribes fins al 1917.

Una vegada vist el castell, tornem enrere fins al collet i passem a l'altre cim que hi ha a la part de migdia de Miralpeix, on es troben les restes del far aeri, una torre escacada ben característica i que tots hem observat moltes vegades. Ara és fora de servei, si bé el seu interior ha servit per col·locar-hi una estació transformadora d'electricitat. Des de la torre es baixa a l'ermita de la Mare de Déu de Gràcia. L'edificació fa poc temps que fou netejada i consolidada, i es reforçà la volta de l'entrada. Sobre la teulada hi ha un pi de més d'un metre d'alçada que ha arrelat entremig de les teules. Els orígens de l'ermita són incerts (existia l'any 1414), però sembla que la seva orientació és romànica. El 8 de setembre del 1662, mentre el vicari de Ribes celebrava missa, hi penetrà un llamp i van morir sis persones. Saquejada l'any 1936, fou cremada la imatge i tots els ex-vots que hi havia, i l'estructura de la capella quedà molt malmesa. Nostra Senyora de Gràcia era invocada pels mariners quan es trobaven en perill de naufragi, i pels qui, tenint familiars en viatge a l'Amèrica, esperaven notícies amb ansietat. Tots els anys s'hi acostumava a celebrar una missa en el dia de la festa de Sant Marc (Aula, 21 de novembre de 2005).

El Molí de la Quadra de Miralpeix. Actualment aquesta construcció està protegida i catalogada al PEP-PACMS amb el número 458 i tipus de protecció III (protecció total i integral) (Josep ORRIOLS i MAS, ECO 2-5-1998).

La Mare de Déu perd el camí. S'ha segat l'antic camí medieval que hi conduïa (Antoni SELLA i MONTSERRAT, ECO 3-7-1999).

937.	972. Precedents: Segons un document del 6 de maig de l'any 990, els bisbes Guilerà (937-959) i Pere (959-972) van aprisionar el castell anomenat Bell-lloc, habitualment denominat Ribes (Diplomatari de la Catedral de Barcelona, núm. 205). Alguns historiadors suposen que també fou ocupat Miralpeix (LLOPIS BOFILL, CARBONELL GENER). Fra COLL diu que fou el bisbe Guilerà.
1057.	22-4. Infeudació de la torre a Arnau Arloví per donació del bisbe Guislabert. Afrontacions: Llev. el mar, la Guàrdia de Becons, el puig de Cagalela i pel torrent, fins al cim del Pedrosel; a migdia, el mar; a ponent, la Fita Roja i la Guàrdia de Llac Llops, al nord, l'Erola i la serra del Pedrosel. "La torre llamada de Miralpeix, que en el año 1057 era inhabitable, se hallaba situada cerca del mar dentro de los términos del castillo de Ribas en el condado de Barcelona (A.C.B.- Antiquit. IV, núm. 378, folio 161). NOTA: Arnau Arloví (Arnaldi Cerlugini), signa una venda feta per Guilia i el seu fill Gombau Mir en el terme de Sant Martí, l'any 1067 (Llibre Blanc núm. 13). Esta palabra es un compuesto sintáctico de Mirál peix, mira el pez, que parece equivalente de Mira el mar o Miramar" (BALARI, 264, 1897-99; també publicat per LLOPIS BOFILL, "Ensaig històric sobre la vila de Sitges, 146, 1891; Teodor CREUS, "Set Contalles del temps vell", 98, 1893; IVERN SALVÓ, "Perfils Històrics del Castell de la Geltrú", 8, 1925; Els castells catalans, III, 950 i nota 51). NOTA: Sembla que ens trobem amb una torre que ja té un territori termenat.
1060.	1094. Possessions de Ramon Mir, fill de Mir Geribert en el Penedès: "tenet castrum de Ribes et ipsa quadra de Miralpeix et Citges et ipsa Guisaltrud qui primum vocabatur Bischal" (NICOLAU, "La Defensa" 29-12-1928, recollit a "Thesauri Guialtrude", 121, segons Lib. IV, núm. 342, fol. 140. Antiquitatum; Fra COLL, V. y G. núm. 838, 1962). NOTA: Deu tractar-se d'una quadra aloera.
1092.	24-4. Ramon, fill de Mir Geribert, dóna a Santa Maria de Solsona un mas que té en el terme del "kastro Guidaltrudis" que afronta per la part de llevant "in termino kastro Mirapiscem " (Diplomatari de Solsona núm. 20). NOTA: Queda demostrat que es tracta d'un castell termenat.
1175.	Una senyora de cognom Sitges era mare de Guillem de Miralpeix (SASTRE, "Olerdulae" núm. 9, 1980). 2-6. Testament de Ramon de Miralpeix casat amb Bernarda (UDINA, núm. 187; El senyoriu de Santes Creus, pàg. 193, nota 406 i pàg. 194; Santes Creus, 29, 1936). Marmessor: el seu germà Bernat de Miralpeix . Donació d'ordi del "in manso de Busqueta", del terme de Miralpeix . Signa també el seu fill Ramon de Miralpeix . El seu germà Gerard ho confirmà el 30-8-1180. Mas Roqueta segons Pere SERRAMALERA, a la XXXV Assemblea Intercomarcal d'Estudiosos de Valls, 1989, I, 95. V. any 1753.
1183.	25-8. Infeudació dels castells de Ribes i Sitges a Arnau de Ribes. Limiten amb Miralpeix (A. V. "Pairalia", 131, 1952).

1189.	30-8. Bernat de Miralpisce fa donació a Santes Creus d'ordi que el seu germà Ramon de Miralpeix deixà en testament, procedent del mas "Buscheta". Signa el seu fill Ramon de Miralpeix . L'escriptura fou copiada per Berenguer "Buschet" l'any 1207 (UDINA, núm. 326; El senyoriu de Santes Creus, pàg. 194).
1203.	1204. Singular sentència. Judici per la possessió del castell de Miralpeix . Ponç de Blancafort contra Guillem i Ponç de Ribes per actes d'usurpació en Miralpeix i Vila-rúbia (Les Torres). Guillem de Ribes reclamava el domini de Miralpeix . Declaracions dels testimonis. Ponç de Ribes hipotecà el castell de Ribes a Guillem, anà al de Miralpeix i allí va fer cavar valls i reforçar el castell, d'acord amb Gombau de Miralpeix , en guerra contra Berenguer de Castellet i Aimeric d'Espells. Aquests assaltaren, saquejaren i destruïren el castell (vers 1190), fet que va permetre Guillem de Ribes. Pere del Carç va confirmar que feia 40 anys veié als de Vila-rúbia servir als de Ribes, mai obligats (VALLS TABERNER, "San Ramon de Penyafort", pàg. 216, 1953; COLL, "El trobador Guillem de Ribes", pàg. 62, 1951; Els castells catalans, III, 962/963, notes 54/55; "La Quadra de Miralpeix de Sitges: una masia per recuperar", per Beli Artigas Coll, a La Palla núm. 32, agost 2005, pàg. 61 a 65). NOTA: A Miralpeix es van fer valls. Els hem vist entre les ruïnes. Miralpeix seguia tenint terme propi però dintre del de Ribes.
1208.	És possessió d'Arnau de Ribes.
1212.	El senyor de Mirapeix va ésser a "las Navas de Tolosa" (HUICI).
1223.	13-4. Galceran de Pinós lloà i confirmà el censal d'ordi de Santes Creus a Miralpeix (El senyoriu de Santes Creus, pàg. 194). Aquest censal encara es cobrava a primeries del segle XVIII.
1228.	3-4. Com pertinència de la Mitra, el bisbe vengué el dret que tenia d'una propietat de Ribes. Els compradors eren Bernat de Vila-rodona, la germana Berenguera i el marit d'aquesta Joan Juny. La propietat era entre Miralpeix a llevant, la serra d'Olzel (els Colls) i el mar a migdia La Geltrú a ponent i el camí de Solicrup a Miralpeix al nord (IVERN, pàg. 14; A. FERRER, V. y G. núm. 23-2-1946; MENSA núm. 80: "in via quam itur de Solicrupo ad Miralpeix").
1258.	7-4. Testament de Ponç II de Ribes. Llegà al seu nebot Berenguer de Ribes, fill de Berenguera i Guillem de Pacs, el feude dels castells de Ribes, Sitges, La Geltrú, Miralpeix , Banyeres i Pacs (COLL, V. y G. núm. 780 i 789, 1961; VALLS TABERNER, 339).
1269.	18-1. El bisbe fa donació al paborde del delme que té en el terme del castell de Miralpeix (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 470).
1271.	14-3. Berenguer de Ribes i Galceran de Miralpeix acorden dirimir en arbitratge la qüestió sobre el retorn de la potestat de la fortalesa de "Miralpex" que el primer reclama al segon (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 471). 10-6. Sentència donada en la qüestió entre Berenguer de Ribes i Galceran de Miralpeix sobre la jurisdicció del castell de Miralpeix , en virtut de la qual es declara que l'esmentat Berenguer té el citat castell part en feu i part en senyoria (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 525; MIRET, "La Quadra de Miralpeix, 1983).
1279.	16-9. Berenguer de Ribes fa fe que de Galceran de Miralpeix ha rebut un préstec i es compromet a retornar-lo en la propera fira de Vilafranca, cosa que aprova la seva esposa Elisenda (en el text es troba escrit " castell de Miralpeix") (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 472; MIRET, "La Quadra de Miralpeix", 1983). 21-10. Berenguer de Ribes, cavaller, encomana a Pere Vallí de Martorell, que rebí de Galceran de Miralpeix els diners que aquest li ha de lliurar durant la fira de Vilafranca (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 473). 4-11. Berenguer de Ribes, cavaller, fa a favor de Galceran de Miralpeix , de qui ha rebut diners, ratificació que mentre duri el deute ni li demanarà la potestat del castell de Miralpeix ni cap dret que té sobre ell (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 474).
1280.	Alçament de la noblesa contra el rei Pere II. Entre molts altres, Ascomir de Miralpeix , que fou fet presoner i conduït a Lleida (LLOPIS I BOFILL, 148). AULÉSTIA, a "Història de Catalunya", 11, 1889, diu que aquest Miralpeix era anomenat Esqui i era de procedència tolosana. Cal aclarir que també hi ha un Miralpeix a Lleida.
1298.	Censals de Santes Creus (RIU, "Privilegi reial").
1303.	22-6. El procurador del bisbe concedí el feude a Galceran de Ribes, fill de Berenguer i Elisenda, de tots els castells de Ribes, Sitges i Miralpeix (MALGÀ, "Montgròs" núm. 7, 16-2-1911). Visita pastoral: El bisbe va tonsurar a Berengarius dez Casals . Després van parlar Petrum Arayó , Arnaldum de Soler , Petrum dez Casals , Guillelmum Babau i Petrum Oler , parroquians de la dita església, els quals van dir que Burdus de Zolivela tenia públicament Elicsendem de Plana . . També van dir que na Orpina i Romia Gitarda de Miralpeix eren "coniuratrices et divinatrices", etc. etc. ("Processos de l'Arxiu Diocesà de Barcelona", volum I, pàg. 97).
1317.	Pere Lobet patró de barca de Miralpeix? (SASTRE, Marineria, Inèdit).

1326.	26-6. Testament de Bernat de Fonollar, senyor del castell de Sitges. Cita a Gaufrid o Jofre de Miralpeix (CARBONELL GENER, "Siete ensayos de Historia Suburense", 92, 1961).
1334.	10-7. Publicació del testament de Galceran de Ribes. Fa hereu al seu fill Galceran i demana al bisbe que confirmi la possessió dels castells de Ribes i Miralpeix (MALGÀ, "Montgròs" núm. 10, 9-3-1911).
1339.	22-6. Bernat de "Miralpice" promet a Galceran de Ribes, en ocasió d'haver de retornar al bisbe la potestat del castell de Miralpeix que té pel dit Bernat i l'església, i quan gaudeix, a instància de l'infant Ramon Berenguer, de permís episcopal per aquesta vegada de residència en el mateix castell, que això no modifica gens ni mica els drets d'un i altre (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 475). 22-6. Galceran de Ribes promet a fra Ferrer, bisbe de Barcelona, que el permís que el prelat, a petició de l'infant Ramon Berenguer, ha concedit a Bernat de Miralpeix de residir amb la seva família al castell de Miralpeix , tot i que hagi de retornar la potestat, no perjudica gens ni mica els drets d'un o altre (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 476). 23-6. Fra Ferrer, bisbe de Barcelona, fa saber a Galceran de Ribes que havent-li concedit a petició de l'infant Ramon Berenguer, que permeti a Bernat de Miralpeix de residir amb la seva família al castell de Miralpeix , tot i que hagi de retornar la potestat, que això no canvia gens ni mica els drets respectius (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 477).
1350.	28-1. El bisbe concedeix la investidura dels castells de Ribes i Miralpeix a Berenguer de Ribes (MALGÀ, "Montgròs" núm. 17, 27-4-1911).
1358.	La senyora muller de Petri de Miralpeix , difunt, té 14 focs en la quadra de Gallifa ("Un fogatjament desconegut", de J. M. PONS GURI, 1964, fulla 25).
1361.	30-9. Jaume de Miralpeix , fill i hereu del donzell Pere de Miralpeix , presta homenatge i fa jurament de fidelitat a Berenguer de Ribes, fill del cavaller Bernat de Ribes i hereu del cavaller Galceran de Ribes júnior, pel castell de Miralpeix , situat a la parròquia de Sant Pere de Ribes (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 478).
1365.	1370. Fogatge: La quadra de Gallifa és de " Jacme de Miralpeix ", amb 14 focs. El castell de Miralpeix també és de " Jacme de Miralpeix ", amb 18 focs ("El fogaje de 1365-70", per Josep Iglésies, 1962). NOTA: Considerant 5 persones per foc, hi hauria uns 90 habitants a Miralpeix.
1369.	5-2. Jaume de Miralpeix , donzell i senyor del castell de Miralpeix i de la quadra de Gallifa, i la seva esposa Constança venen a Ferrer dels Clapers, notari resident a Vilanova de Cubelles, censals sobre els drets que ells tinguin onsevulla (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 479).
1372.	8-3. Jaume de Miralpeix , donzell i senyor del castell de Miralpeix i de la quadra de Gallifa i la seva esposa Constança venen a Guillem Vives, savi en dret de Vilafranca, censals sobre l'esmentada quadra i es compromet, en el supòsit de no pagar en el seu terme els rèdits, a posar-se com ostatge a la capella de Sant Cristòfol de la parròquia de la Geltrú (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 480). 8-3. Jaume de Miralpeix , senyor del castell de Miralpeix i de la casa de la quadra de Gallifa, i la seva esposa Constança fan fe que de Guillem Vives, savi en dret de Vilafranca, han rebut el preu de venda dels censals (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 481). 11-3. Pere Pellisser, clergue, savi en dret i degà del Penedès, urgeix als esposos Jaume de Miralpeix , donzell, i Constança , i el seu procurador Pere Sabater, escuder, i els reclama que accomplixin el pacte de venda pactat amb Guillem Vives, savi en dret de Vilafranca, d'un censal mort i els adverteix que de no fer-ho cauran en excomunió (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 482). 11-3. Pere Sabater, escuder de Jaume de Miralpeix , senyor del castell de Miralpeix i de la quadra de Gallifa, procurador del mateix i de Constança , esposa d'aquest, es compromet sota pena de terç a lliurar a Guillem Vives, savi en dret de Vilafranca, els censals sobre l'esmentada quadra i sobre persones i béns de la mateixa (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 483).
1373.	5-7. Jaume de Miralpeix , donzell i senyor del castell de Miralpeix i del lloc o quadra de Gallifa, i la seva esposa Constança venen a Guillem de Cortell, de Vilanova de Cubelles, censals sobre un cens de tres quarteres de forment a la mesura del castell de Cubelles sobre la masia que té Conquesta, de la dita quadra, sots alou d'ells (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 484). 5-7. Jaume de Miralpeix , donzell i senyor del castell de Miralpeix i de la quadra de Gallifa, fa fe que de Guillem de Cortell, de Vilanova, ha rebut el preu de venda que ell i la seva esposa Constança li feren dels censals sobre els masos de Bernat Conquesta i Bernat Sala, de Gallifa, i sobre altres béns d'aquesta quadra (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 485).
1377.	22-8. Jaume de Miralpeix , donzell i senyor del castell de Miralpeix i de la quadra de Gallifa, i la seva esposa Constança , amb permís dels diputats del general de Catalunya residents a Barcelona, venen a Berenguer Paulega, de Vilanova, un censal mort (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 486). 26-8. Pere Aguiló, resident abans al lloc de Gallifa i ara a la vila de Cubelles, procurador dels

	esposos Jaume de Miralpeix , senyor del castell de Miralpeix i de la quadra de Gallifa, i Constança , promet a Berenguer Paulega, de Vilanova de Cubelles, que pagarà el censal mort (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 487).
1380.	19-5. Ferrer de Clapers, notari amb residència a Barcelona, i el seu fill donatari Ramon de Clapers fan un pacte amb Guillem Roig, fill donatari de Pere Roig i de Guillem, pel qual aquells es comprometen a executar la part que els correspon continguda en els acords matrimonials establerts en ocasió de l'enllaç entre el dit Guillem i Francesca, filla de l'esmentat Ferrer, especialment sobre el dot, que inclou l'assignació d'un censal mort, que paguen anualment els esposos Jaume de Miralpeix i Constança sobre el castell de Miralpeix i la quadra de Gallifa (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 488).
1381.	(l'any 2002, REDONDO diu que és de l'any 1378). Cens de Pere III: Focs de Ribes, el Clot i Miralpeix , tots en el terme del castell de Ribes. Jaume de Miralpeix és senyor del castell i de la torre de Segur. En el castell de Miralpeix hi ha 14 focs (BOFARULL, "Documentos inéditos del A.C.A.", XII, 28, 1856; "El fogatjament general de Catalunya de 1378", d' Esther REDONDO, 2002): "Quadra de Segur, qui és den Jacme de Miralpeix ", amb 4 focs (Cens, f.7). "Quadra de Gualiffa (sic), qui és den Jacme de Miralpeix , donzell", amb 10 focs. " Castell de Miralpeix, den Jacme de Miralpeix , donzell", amb 14 focs. NOTA: Considerant 5 persones per foc, hi haurien uns 70 habitants a Miralpeix.
1382.	3-9. Bernat de Fortià va rebre el senyoriu de les quadres de Miralpeix , Garraf, Campdàsens i Marmellar (LLOPIS BOFILL, 147; "La Quadra de Miralpeix de Sitges: una masia per recuperar", per Beli Artigas Coll, a La Palla núm. 32, agost 2005, pàg. 61 a 65).
1383.	18-11. Eimeric de Bellvei, donzell i senyor de la casa de Bellvei, i Ramonet o Ramon de Montoliu, donzell, procuradors dels esposos Francesc de Montbui i Constança, per a tractar el matrimoni de Blanquina, filla de Bernat de Palafoles, difunt, i de l'esmentada Constança, amb Berenguer de Miralpeix , estableixen els capítols matrimonials, en virtut dels quals els esposos Jaume de Miralpeix i Constança donen al seu fill Berenguer el castell o fortalesa de Miralpeix i altres béns (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 489). 18-11. Berenguer de Miralpeix , donzell, senyor del castell o fortalesa de Miralpeix , i fill donatari dels esposos Jaume de Miralpeix i Constança , fa fe que de Blanquina, filla de Bernat de Palafoles, difunt, ha rebut import del dot establert pel matrimoni d'ell amb ella (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 490).
1385.	Esment de Pere Gibert de Miralpeix (BOSCH de NOYA, Notes, 37). 20-10. El rei fa donació a Bernat de Fortià de tota la jurisdicció i domini dels castells i quadres ("in domo vel quadra seu fortitudine") de Marmellar, Campdàsens, Garraf i Miralpeix (LLOPIS BOFILL, 149-153; BÓSCOLO, "La reina Sibil·la", 77, nota 8, 1971; SASTRE, "Festa Major de Ribes", 1979; "La Quadra de Miralpeix de Sitges: una masia per recuperar", per Beli Artigas Coll, a La Palla núm. 32, agost 2005, pàg. 61 a 65).).
1387.	23-7. Una vegada mort el rei, la reina lolant de Bar confiscà els béns de Bernat de Fortià, entre ells la quadra de Miralpeix (LLOPIS BOFILL, 29; "La Quadra de Miralpeix de Sitges: una masia per recuperar", per Beli Artigas Coll, a La Palla núm. 32, agost 2005, pàg. 61 a 65)
1390.	19-6. El rei Joan ven al bisbe el mer i mixte imperi i tota la jurisdicció civil i criminal en els termes del castell de Ribes i quadra de Miralpeix (MALGÀ, "Montgròs", núm. 22, 1-6-1911; "La Quadra de Miralpeix de Sitges: una masia per recuperar", per Beli Artigas Coll, a La Palla núm. 32, agost 2005, pàg. 61 a 65)
1392.	3-6. Millorament de les comunicacions amb Barcelona. Impostos pels que fan aquest trajecte. Entre ells Jaume de Miralpeix (LLOPIS BOFILL, 151).
1398.	13-3. Sibil·la, vídua de Jaume Ot, draper de Vilafranca, i Geraldona, vídua de Bartomeu Ot, draper, com a tutora dels seus néts pubills, fills del dit Jaume, per tal de fer front al pagament obligat a Pere Sabater, rector de Guimerà, fan cessió a aquest de tots els drets que els pertoquen sobre un censal mort que els presten anualment: els esposos Jaume de Miralpeix, difunt , senyor del castell de Miralpeix i de la quadra de Gallifa, i la seva esposa Constança , i Bernat de Castellbisbal, donzell, senyor d'Enveja, esposa d'aquest Agnès, la mare d'aquest Brunissenda, Geraldona, vídua de Nicolau de Salfors, de Vilafranca, Miquel "Caylla" de Vilanova, com a principals, i Valentí de Pera, com a fiador (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 491).
1399.	5-7. Francesc de Muntanyans, veguer de Vilafranca, atenant la petició i les raons adduïdes per Constança, vídua del donzell Jaume de Miralpeix , com a tutora de Pericó de Miralpeix , fill del donzell Berenguer de Miralpeix , i atès el consell emès pel jutge Babau, savi en dret de Vilafranca, posa sota la salvaguarda del rei el castell o fortalesa de Miralpeix , i, per consegüent, fa posar els penons reials al punt més alt del dit castell i fa fer una crida per Vilafranca en el mateix sentit (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 493).
1400.	26-7. Guillem Roig, del mas Vila-rodona, de Sant Antoni de Vilanova, en nom seu i de les seves

	<p>filles, nétes de Ferrer de Clapers, notari de Vil. i sogre d'ell, a fi de subvenir a la seva misèria, fa fe que de Jaumet de Miralpeix, donzell, senyor de la quadra de Gallifa, ha rebut diners provinents de pensions sobre la ciutat de Manresa, i que per això fa a favor d'aquest lluçió d'un censal que Jaume de Miralpeix i Constança, pares del dit Jaumet, havien venut a l'esmentat Clapers (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 494).</p> <p>15-9. Guillem Roig, del mas Vila-rodona de Sant Antoni de Vil., i els esposos Pere Conill, de Vilafranca, i Maria, filla del dit Guillem i de Francesca, venen a Antoni de Clapers, mercader i ciutadà de Barcelona censals que paguen cada any els esposos Jaume de Miralpeix i Constança sobre el castell de Miralpeix i la quadra de Gallifa (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 495).</p>
1404.	<p>18-6. Jaume de Miralpeix, donzell i senyor del lloc de Gallifa, com a procurador de Berenguer de Miralpeix, senyor del castell de Miralpeix i en virtut d'una lletra del rei Martí ven a Constança, esposa de Francesc de Montbui i a Lluís de Montbui, fill, censals sobre béns que té en el castell de Miralpeix, import no percebut ja que era el que dit Berenguer devia als compradors per raó del dot de Blanca, esposa d'ell i filla dels altres, a qui ell assassinà, segons es diu. Se cita també el nom de Pere de Miralpeix, germà de Blanca (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 496).</p>
1405.	<p>15-6. Pere Geltrú, de Vilanova, hereu de Berenguer Paulega, del mateix lloc, ven a Antoni de Clapers, mercader i ciutadà de Barcelona censals que li paguen cada anys els esposos Jaume de Miralpeix, senyor de Miralpeix i de la quadra de Gallifa i Constança (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 497).</p>
1406.	<p>19-3. Jaume de Miralpeix, senyor de lloc de Gallifa, a fi de poder pagar els molts deutes que té, ven a Bernat Felo, de Castellonroi censals (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 499).</p> <p>19-3. Jaume de Miralpeix, donzell, senyor del lloc de Gallifa i fill de Jaume de Miralpeix i de Constança, residents a Gallifa, fa a favor del seu germà Berenguer de Miralpeix, senyor del lloc de Miralpeix, renúncia dels drets que li puguin pertocar sobre aquest lloc i sobre els béns del seu germà per raó de l'herència dels seus pares (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 500).</p>
1407.	<p>19-12. Bernat Fel, veí de Ribagorça, fa a favor de Berenguer de Miralpeix, concessió dels drets que té sobre un censal que havia comprat a Jaume de Miralpeix, senyor del lloc de Gallifa (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 501).</p>
1408.	<p>10-1. El rei Martí prengué terra davant el lloc de Miralpeix i anà a Sitges (Episodis de la Història, núm. 167, 20; MIRET, "La Quadra de Miralpeix", 1983).</p>
1409.	<p>21-5. Berenguer de Miralpeix, abans del castell de Miralpeix, en l'any de la prova abans de professar en el monestir d'Scala Dei, ordena el seu testament: nomena marmessor el prior de dit monestir, mana pagar deutes i injúries, llega a Santa Maria de Cubelles per la compra d'un pal·li, deixà a Antoni Genovès, de Miralpeix, cada any i vitaliciament a la seva germana Violant, monja de Sixena, etc. etc. fent esment del drets en el castell de Miralpeix (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 502).</p>
1410.	<p>16-8. Extinció del senyoriu de Vila-roja – Miralpeix, car la Pia Almoïna compra el castell de Miralpeix (MALGÀ, "Montgròs", núm. 13, 10-11-1910; MIRET, "La Quadra de Miralpeix", 1983, diu 22-11; "La Quadra de Miralpeix de Sitges: una masia per recuperar", per Beli Artigas Coll, a La Palla núm. 32, agost 2005, pàg. 61 a 65)</p> <p>La Pia Almoïna entra en possessió del castell de Miralpeix (El Garraf i la Pia Almoïna, 161).</p> <p>22-11. Dos canonges, en nom del bisbe i capítol de Barcelona i dos ciutadans de Barcelona, en nom del Consell, procuradors de l'Hospital de la Santa Creu, atès que la previsió continguda en el testament de fra Berenguer de Miralpeix, frare laic d'Scala Dei i tenint el castell, quadra o fortalesa, feu en nom del bisbe i de la mesa episcopal, al terme del castell de Ribes, el venen als procuradors de l'Almoïna per 40.000 sous (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 503).</p> <p>Jaume de Miralpeix, donzell, senyor de la quadra de Gallifa i fill de Jaume de Miralpeix i Constança, difunts, hereu del seu pare i com a procurador de Geraldona, esposa de Guillem sa Vall, donzell i senyor de la casa de sa Vall, de Subirats, i Marc Avinyó i el seu fill Joan d'Avinyó, donzell, i fra Marc d'Avinyó, de l'orde de Sant Francesc, atorguen la seva ratificació a la venda del castell o quadra o fortalesa de Miralpeix feta pels administradors de l'Hospital de la Santa Creu, com hereu de fra Berenguer de Miralpeix germà del citat Jaume, als procuradors de l'Almoïna. El pare del cartoixà és Jaume de Miralpeix, i l'esposa de l'actor Jaume de Miralpeix es diu Vrieta (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 504).</p> <p>13-12. Pere de Cardona, prior de l'Hospital de la Santa Creu, fa fe que dels procuradors de l'Almoïna ha rebut, del preu amb què aquests compraren al dit Hospital el castell o quadra o fortalesa de Miralpeix (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 505).</p> <p>Bernat Clapers, prevere i beneficiat a l'altar de Sant Antoni i de la Santa Creu, a l'església de la Geltrú, nomena procurador el seu germà Antoni Clapers, mercader i ciutadà de Barcelona per tot el que correspongui actuar en el preu del castell de Miralpeix (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 506).</p> <p>23-12. Pere Cardona, prior de l'Hospital de la Santa Creu, fa fe que dels procuradors de l'Almoïna</p>

	<p>ha rebut l'import bestret del preu amb què aquests compraren a l'Hospital el castell o quadra o fortalesa de Miralpeix (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 507).</p> <p>24-12. Els monjos d'Scala Dei, encomanen a fra Bernat de Ribes que faci les gestions oportunes a fi de cobrar el que pertoca al monestir per no haver-se quedat amb els béns i el castell de Miralpeix que els deixà en testament fra Berenguer de Miralpeix (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 508).</p>
1411.	<p>9-1. Bernat de Sant Amanç i Francesc Pineda, canonges de l'Almoïna, prengueren possessió del castell, quadra o fortalesa de Miralpeix. Tot seguit, els prohoms residents al castell: Antoni "Jenovès" (que restà com a batlle), Llorenç Martí de la riera, Guillem Roig, Guillem Arrover, Pere Vidal, Guillem Samar, Bernat Cars, Bernat Guitard, Nadal Vedell, Pericó Martí, Berenguer Totesaus i Llorenç Martí del Coll de Guitards, fan jurament (LLOPIS BOFILL, 147; El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 509; "La Quadra de Miralpeix de Sitges: una masia per recuperar", per Beli Artigas Coll, a La Palla núm. 32, agost 2005, pàg. 61 a 65).</p> <p>Bernat de Sant Amanç, havent pres possessió del castell de Miralpeix, declara que el tindrà en feu del bisbe i de la mesa episcopal, i per això li presta homenatge (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 510).</p> <p>Pere Guillem canonge i vicari del bisbe, en nom d'aquest, fa a favor dels administradors de l'Hospital, remissió dels foriscapis i perjudicis fets al castell o quadra o fortalesa de Miralpeix per fra Berenguer de Miralpeix, qui el deixà en herència al dit hospital i aquest el vengué a l'Almoïna (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 511).</p> <p>19-1. Pere Guillem canonge i vicari, atès que un temps es donà una rivalitat entre la gent dels castells de Ribes, de Miralpeix i de Sitges, de manera que es dividiren en güelfs i gibel-lins, dóna assentiment a la compra que els procuradors de l'Almoïna han fet del castell, quadra o fortalesa de Miralpeix, als administradors de l'Hospital (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 512).</p> <p>27-1. Elionor, vídua de Lluís de Montbui, cavaller i senyor de la quadra de la Gornal, com a tutora dels seus fills, encomana al seu germà Guillem Ermengol, que cobri el que pertoqui sobre el castell de Miralpeix (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 513).</p> <p>14-2. Pere Cardona, prior de l'Hospital de la Santa Creu, fa fe que dels procuradors de l'Almoïna, del preu amb què aquests han comprat el castell o quadra o fortalesa de Miralpeix (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 514).</p> <p>20-3. Guillem Mallol, de Tarragona, atorga poders al seu procurador a fi que aquest pugui percebre els drets que li toquen en un censal que Jaume de Miralpeix vengué a Guillem Vives, de Vilafranca (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 515).</p> <p>8-4. Miquel Mallol, de Vilafranca, procurador del seu germà Guillem, fa fe que de l'Almoïna ha rebut diners per la compra del castell de Miralpeix d'un censal mort que havien venut els esposos Jaume de Miralpeix i Constança (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 516).</p> <p>16-4. Elionor, vídua de Lluís de Montbui, com a tutora dels seus fills, fa fe que dels procuradors de l'Almoïna, i del preu amb què comprà el castell de Miralpeix a l'Hospital, ha rebut els diners per raó d'un censal que pertocava a Constança, esposa de Francesc de Montbui i mare del dit Lluís, i que havia comprat a Berenguer de Miralpeix, casat amb Blanca, germana del dit Lluís (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 517).</p> <p>28-4. Antoni de Cortell, fill de Guillem de Cortell, difunt, ambdós de Vilanova, fa fe que dels procuradors de l'Almoïna ha rebut els diners del censal fet al seu pare pels esposos Jaume de Miralpeix, donzell i senyor de la quadra de Gallifa, i Constança (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 518).</p> <p>30-4. Antoni de Clapers, mercader i ciutadà de Barcelona fa fe que dels procuradors de l'Almoïna ha rebut el preu del censal que ell havia comprat a Pere de Geltrú, de Vilanova, hereu de Berenguer Paulega, també de Vil. i s'havia de pagar als esposos Jaume de Miralpeix i Constança (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 519).</p> <p>Bernat de Clapers, prevere i beneficiat a l'altar de Sant Antoni i Santa Creu a l'església de la Geltrú, fa fe d'haver rebut diners del censal fet pels esposos Jaume de Miralpeix i Constança a Ferrer de Clapers, notari i cosí d'Antoni de Clapers i germà de Bernat (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 520).</p> <p>2-5. Jaume de Miralpeix, donzell i senyor de la quadra de Gallifa, fa fe que ha rebut de l'Almoïna el que li devien de la venda del castell de Miralpeix i per drets sobre el mateix durant l'any 1410 (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 521).</p> <p>Els administradors de l'Hospital de la Santa Creu, fan fe que de l'Almoïna han rebut el preu de venda del castell, quadra o fortalesa de Miralpeix (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 522).</p> <p>31-12. Fra Bernat de Ribes, frare laic d'Scala Dei, fa fe que, en compliment del testament de fra Berenguer de Miralpeix, ha rebut tot de l'Almoïna (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 523).</p>
1412.	28-6. Jaume de Miralpeix és contrari al Compromís de Casp (Episodis de la Història núm. 105, 22).
1413.	29-11. Concòrdia firmada pels jurats i Universitat del castell de Sitges amb particulars del castell

	<p>de Miralpeix, amb autoritat i decret del batlle dels castells de Sitges i Miralpeix, en el qual consta que els de Miralpeix no tenen jurats, sinó que els jurats de Sitges són jurats de Miralpeix, i el batlle de Sitges és, també, batlle de Miralpeix (CARBONELL GENER, 267; SASTRE, "Festa Major Sitges", 1980; MIRET, "La Quadra de Miralpeix", 1983).</p> <p>Segons MUNTANER 2005: el mas Pasqualí DEVIA PASSAR A FORMAR PART DE SITGES JUNT AMB TOTA LA QUADRA DE MIRALPEIX EN 1413</p>
1417.	<p>3-10. Joan Cars, del terme del castell de Miralpeix, fill de Bernat Cars, Arnau Vidal de sa Coma, fill de Pere Vidal de sa Coma, vivents, Antoni Martí del Cap, fill de Bernat Martí del Cap, difunt, Pere Roig, fill de Guillem Roig, difunt, i Joan Muntaner, fill i hereu de Pere Muntaner, difunt, residents al terme del castell de Miralpeix, declaren que pels seus béns són homes naturals, propis i solius, vassalls i afocats de l'Almoïna i que per això presten homenatge a aquesta en el persona del delegat Bernat sa Carrera. Joan Muntaner ho féu el dia 11 (El Garraf i la Pia Almoïna, núm. 524; MIRET, "La Quadra de Miralpeix", 1983).</p>
1474.	<p>Situació dels masos de Miralpeix segons el "Liber Capbrevum Eleemosine pauperum Sedis Barchinonensis castrorum de Ciges, de Miralpeix et Garraf" (croquis de MUNTANER).</p>
1478.	<p>Menció de l'ermita de Santa Margarida, en la partida de les Coves, en el Pla de Sta. Margarida (LLOPIS BOFILL, 123).</p>
1500.	<p>1600. Segle XVI: Casa de Miralpeix (PUIGPARDINES, 356).</p>
1515.	<p>Madona Sala, vídua; En Janer del mas de n'Arrover; Benet Font; Mossèn Joan Cabrera, rector i Mossèn Felip Bertran, donzell (IGLÉSIES, Assembla Sitges, 1984, 247).</p> <p>Hi viu Benet Font? O era el Codolet? (MIRET, "La Quadra de Miralpeix", 1983).</p>
1560.	<p>20-4. Donació de Pere Bernat als. Pasqual, al fill Miquel Bernat als. Pasqual de Miralpeix. Mas Pellicer de Sant Cugat, parròquia de les Gunyoles (Arx. Not. 1-AHM).</p>
1580.	<p>Mapa "Cataloniae Principatus" núm. 1: Miralpex (COLOMER, "Els cent primers mapes", 8 i 19, 1966).</p>
1581.	<p>Construcció del molí de vent (MIRET, La Quadra de Miralpeix, 1983). El molí fou construït en el segle XVI pels Pasqual de Miralpeix (MIRET, ECO núm. 5270, 16-10-1993; "La Quadra de Miralpeix de Sitges: una masia per recuperar", per Beli Artigas Coll, a La Palla núm. 32, agost 2005, pàg. 61 a 65, posa que fou construït a mitjans del segle XIII).</p>
1582.	<p>26-4. Miquel Pasqual de Miralpeix ven béns seus (Arx. Not. 3-AHM La Geltrú).</p>
1583.	<p>18-4. Joan Coll de Ribes confessa deure a Tomeu Olomar, rector de Sant Antoni, en ocasió d'òbit . . . moliner del molí de vent den Pasqual (Arx. Not. 3-AHM).</p>
1588.	<p>Climent Pasqual "habitant en lo mas Saborell de Ribes", és usufructuari i Montserrada Coll propietària (AHV, núm. 127, foli 12v).</p> <p>NOTA: Aquest Climent l'any 1618 vivia en la casa de Miralpeix. Miquel Pasqual de Miralpeix, a llevant de la coma dels Garrofers.</p>
1593.	<p>Barca carregada amb forment (MIRET, "La Quadra de Miralpeix", 1983).</p>
1597.	<p>Miquel Pasqual és batlle. Presó a la masia (MIRET, "La Quadra de Miralpeix, 1983).</p>
1611.	<p>La capella de santa Maria de Miralpeix, altre nom de la Mare de Déu de Gràcia "sub capellam beatae Mariae de Miralpeix" (MUNTANER 86, núm. 1154).</p> <p>La muntanya de Miralpeix deu ser aquella en què hi ha el castell ("terminatur . . . ab occidente in montanea de Miralpeix partim, et partim in castro de Miralpeix" (MUNTANER 86, núm. 1155).</p> <p>I la riera a llevant de Santa Margarida: "prope capellam Sanctae Margaritae, quas petia terrae . . . terminatur . . . ab oriente in riaria de Miralpeix" (ídem núm. 1160).</p> <p>El pla també: "vocoato el Pla de Miralpeix" (MUNTANER 86, núm. 1161).</p> <p>"in dicto termino de Miralpeix. . . ab occidente in montanea quae ibi est, vulgo dicta del Molí de Vent" (MUNTANER 86, núm. 1175).</p> <p>"partim in castro de Miralpeix" (pàg. 158v).</p>
1613.	<p>Mapa "Catalonia" núm. 4 Atlas Minor de Gerardo Mercator: Miralpex (COLOMER, "Els cent primers mapes", 20 i 21, 1966).</p> <p>3-11. Gaspar Aravix, pagès de Sitges, la seva muller Eulàlia i el seu fill Joan, venen a Francesc . . . de Sitges, una terra que tenen en el terme de Miralpeix, parròquia de Ribes. A pon. "cum riaria de Miralpeix; a cerç, honor de Miquel Pasqual (Arx. Not. 27-AHM).</p>
1615.	<p>Mapa "Catalonia" núm. 5 Sparke, potser copiat de l'anterior: Miralpex (COLOMER, ídem. 22 i 23).</p>
1616.	<p>19-9. Pel cantó de Sant Pere de Ribes es suscità conflicte sobre els límits amb Miralpeix, fins que els senyors directes dels dos termes, el bisbe i el capítol, s'avingueren a fer un acord que es concretà en un acte de posar fites en alguns indrets. Dues termes més antigues que, dissortadament per a la història, foren arrencades i es perderen. Transcripció íntegra del document titulat: "Divisió del terme de Ribas ab lo terme de Miralpeix". "Fita darrera de la casa de Miquel Font. . . . altre sobre lo camí real qui va de la vila de Sitges a Terragona. . . altra sobre lo camí qui</p>

	va de la present vila de Sitges al lloch dels Cartes. . uns antigois que van dret al cap de la serra dita del Padruell. . . cap de la montanya del Padruell" (El Garraf i la Pia Almoina, pàg. 27/28).
1619.	10-1. Reclam contra Climent Pasqual de Miralpeix (AMV, Reg. 3001). 4-3. Reclam instat pel Procurador de Magí Coll de Ribes contra Climent Pasqual habitant en la casa de Miralpeix (AMV, Reg. 3002).
1621.	1622. Ramon Girona, del terme de Miralpeix (Speculum Carcium, "Llibre Verd dels Cars", f. 16).
1632.	Mapa alemany "Catalonia" núm. 6, reproduït per CARRERAS CANDI: Miralpex (COLOMER, ídem. 23 i 24).
1642.	19-10. Durant la guerra contra Felip IV, els jurats de Ribes acordaren fer una talla entre els veïns i terratinents del terme, amb la fi de sostenir el batalló contra els castellans. Tota la població va respondre, però els de la part de Miralpeix , que segons sembla, es consideraven més de Sitges que de Ribes (MALGÀ, "Montgròs" núm. 6, 8-2-1912).
1650?	Mapa francès "Catalonia" núm. 11: Miralpex (COLOMER, ídem. 28 i 40).
1659.	Ramon Girona, pagès de la quadra de Miralpeix (Josep CARBONELL GENER, Sitges la Reial, 455).
1662.	8-9. Mentre el vicari de Ribes celebrava missa en la capella de Ntra. Sra. de Gràcia, en la quadra de Miralpeix , parròquia de Ribes, va caure un llamp que matà a sis feligresos, entre els quals hi havia Joan Fons, sastre que estava en el castell de Miralpeix (MALGÀ, "Castell de Ribes" núm. 76, 11-10-1917).
1663.	11-3. Els ribetans volen ampliar l'església i cobren un vintè sobre els fruits de la parròquia a tots els habitants i terratinents, inclosos els de la quadra de Miralpeix . Aquests no volen pagar (MALGÀ, "Montgròs" núm. 15, 1912; MIRET, "La Quadra de Miralpeix", 1983).
1667.	Abril. En el plet establert amb Vilanova i Sitges sobre el vintè imposat als terratinents, la quadra de Miralpeix no sols feia causa comú amb les citades poblacions, sinó que fins es va segregar de Ribes, adherint-se a Sitges. Fallada la causa, tractaren els de Ribes de recobrar-la, assolint els seus propòsits aquesta data, després d'algunes enrabiades per part dels de Miralpeix (MALGÀ, "Montgròs", núm. 16, 1912).
1680.	Del mas Llorenç de Miralpeix aquest any en deien mas de Mossèn Antic (MUNTANER 86). Mapa "Catalonia Principatus", núm. 14: Miralpex (COLOMER, "Els cent primers mapes", 1966). Relacions Ribes i Miralpeix en declaracions de tràfec a mar. Sal i vi (MIRET, "La Quadra de Miralpeix", 1983).
1681.	Capbreu d'Olivella. Testimoni de can Grau de Cabrafic és "Philippus Grau, agla Termini de Miralpeix" (foli 54).
1685.	Jaume Roig, jurat de Ribes, jurat de Ribes presenta reclamacions per les dificultats que se li posaven per treure sal en les platges de Sitges i Miralpeix . Va tenir de intervenir el Consell (MALGÀ, "Montgròs", núm. 32, 1912).
1700.	Estadístiques: Miralpeix
1714.	Mapa francès "Catalogne" de FER, dividit en vegueries: Miralpeix (COLOMER, ídem. 46 i 47).
1715.	1717. Josep Batlle, corder de Vilafranca, arrenda terres de Sitges i Miralpeix (Eva SERRA, "Pagesos i senyors", 290/291).
1716.	A Miralpeix hi havia 9,5 jornals de malvasia (MANEL, ECO núm. 4943, 1987).
1753.	Santes Creus pledeja contra el Capítol per la quadra de Miralpeix (MIRET, "La Quadra de Miralpeix", 1983).
1756.	Mapa "Cataluña" núm. 48: Miralpex (COLOMER, "Els cent primers mapes", 58, 1966).
1760.	Plet sitgetà per impedir pastures (MIRET, "La Quadra de Miralpeix", 1983).
1762.	Abril. El Capità General mana a l'Ajuntament de Ribes que durant el mes disposi de sis o set homes a les ordes del batlle de Sitges per fer guàrdia en el litoral de les Coves, manament que es tornà a repetir el mes de juliol. Després, havent-hi queixes, el mes d'octubre vuit homes ja estaven a la disposició del batlle ribetà (MALGÀ, "Castell de Ribes", núm. 91, 24-1-1918).
1770.	En haver-hi pesta, la tardor posaren guàrdies de Ribes a les Coves. Com que el comerç de Ribes es feia gairebé tot per mar, carregant-se i descarregant-se els vaixells en la nostra platja d'aquell costat, les citades guàrdies eren les encarregades d'exigir la patent de sanitat de les embarcacions (MALGÀ, "Castell de Ribes", núm. 91, 24-1-1918).
1772.	Cadastre: Miralpeix (antiga Quadra de Miralpeix), amb 510 jornals i 13/24. Erms: 227 i 19/24. Trets el Mas Miralpeix , de Joan Pasqual i Planes (158 jornals i 19/24), el Mas Girona, de n'Antònia, vídua Girona (67 jornals i 12/24) i el Mas Pasqualí, de Josep Pasqual (17 jornals i 16/24), els 266 jornals i 14/24 eren 110 parcel·les de 84 propietaris (ECO núm. 3977).
1776.	Construcció de l'actual ermita (ECO núm. 4069).
1794.	Quadra de Miralpeix (Índies, ECO 4-3-1973).
1797.	Cristòfol Carbonell de Miralpeix (CARBONELL GENER, "Les Índies", ECO núm. 4228).
1837.	Quadra de Miralpeix (VENDRELL, Desamortització, 49).
1844.	4-6. Joan Zaumé va obtenir en pública subhasta una capella anomenada Santa Margarida i ½

	jornal de terra. Havia estat de la parròquia de Ribes (VENDRELL, Desamortització, 127). Joan Torné va comprar en subhasta una capella anomenada Santa Margarida i mig jornal de terra, al terme de Ribes (VENDRELL, Desamortització, 128).
1855.	24-8. La nació s'incautà de diverses peces de terra campa i vinya, propietat de la capella de Santa Margarida de la parròquia de Sant Pere de Ribes, situades a la "Mangia", "Coma Vilar" i Quadra de Miralpeix (VENDRELL, Desamortització, 127).
1867.	19-4. Cadàver quasi carbonitzat vora Mirupeix , d'on era, una dona (DIARI).
1880.	De Francesc Xavier de Querol (10 habitants). Masover: Joan Carbonell Capdet (MANEL, ECO núm. 4500, 22-7-1978).
1895.	3-5. Mor Francesc Xavier de Querol i de Llorens. Tenia 33 anys. Era Conseller de l'Ajuntament i propietari de la finca de Miralpeix (La Voz de Sitges, 88, 2003).
1899.	"Peñas de Miralpeix", esment de J. MIRET de Ribes.
1900.	Masies de Sitges. Miralpeix de Xavier Querol; Parcer: Joan Carbonell Franciló, casat amb Filomena Carbonell Capdet, ambdós de Sitges (MANEL, ECO núm. 4960, 29-8-1987).
1903.	1905. "Montanya" i coll de Miralpeix (FREIXAS, 11).
1908.	El rector de Ribes, que tenia jurisdicció en l'ermita de Santa Margarida, avui desapareguda, trobà una pedra amb la imatge gravada, segons sembla, d'un home amb cap de bou, qualificada d'ídol celta. Aquesta ermita estava situada en la partida de les Coves, sota mateix de Miralpeix (SERRA CIRÉ, "ECO" núm. 3865, 1966).
1912.	5-12. Mort d'una recent nascuda, filla dels masovers de Miralpeix , terme municipal de Sitges i parròquia de Ribes (MALGÀ; "Montgròs", núm. 49, 1912).
1917.	Passa a la parròquia de Sitges (CASANOVA, GES núm. 13, 1979; SASTRE, "Festa Major Sitges" 1980; MIRET, "La Quadra de Miralpeix", 1983).
1969.	4-3. Ordenació del Sector Miralpeix a càrrec de Carme de Querol Batlle (ECO núm. 4013, 23-3-1969).
1980.	Aquesta dècada Miralpeix ja està tot enderrocat (MANEL, ECO núm. 4879).
1990.	Camp arqueològic a la Quadra de Miralpeix . Objectius: Neteja i consolidació del castell, capella i molí . Aixecament de plànols del castells i restauració de les pintures de l'ermita (2 al 29 juliol) (ECO núm. 5095, 28-4-1990). Camp de treball a la Quadra de Miralpeix (2 a 29 juliol) (DIARI 11-5-1990) Inspecció als treballs de la Quadra de Miralpeix (Talaia, oct.-des. 1990, pàg. 50).
1991.	Castell de Miralpeix , primera campanya d'excavacions, per Joan GARCIA i TARGA, GES núm. 57, agost 1991. Segona campanya d'excavacions (juliol 91). Plànol i conclusió (GES núm. 60 i 61).
1992.	Gener. IV Caminada popular de la Talaia. Mapa de l'any 1987 (Talaia, gener-març 1992). Excavacions arqueològiques al castell de Miralpeix . Tercera campanya: Consolidació i restauració de les estructures excavades abans. Planta rectangular de 160 m2. Cisterna (2,75x2,05) de 3,3 m de fondària = 18600 litres. Dipòsit de 1,44x0,5 m = 810 litres. Habitació de 4,25x1,5 m. Torre de 4x2,8 m. Porta a migdia de 1,55 m. Abandonat al segle XVII (GP núm. 31, 35/36, 1992).
1993.	Tercera campanya d'excavacions (juliol 1992) (GES núm. 65, maig 1993).
1994.	Castell de Miralpeix : hipòtesis reconstructives (Mis. 94, 155).
1995.	Estudi de materials ceràmics (GARCIA-LORIENTE, Mis. 95-III, 55). Exposició de les restes a l'Estudi Vidal (DIARI 10-3-1995). La costa entre Vilanova i Sitges. Miralpeix (Itineraris per la natura, CCG 1995).
1998.	Existeix un camí del segle XIII que unia la Torre - Molí de Miralpeix amb el castell . Les obres de Can Girona l'han tallat. Es va reclamar a l'Ajuntament la reobertura del camí (ECO núm. 5526, 31-10-1998, pàg. 19). La façana est de la masia ha cedit (tenia 700 anys) (DIARI 20-11-1998, 34).
1999.	XI Caminada popular de la Talaia, gener 1999. Vine a conèixer els Colls - Miralpeix, amb plànol 1999 (ambdós itineraris en demarcació de Miralpeix). Els ecologistes conviden a descobrir els Colls - Miralpeix a través de dos itineraris (30-1-1999) (L'HORA 5-2-99, 25). Han estat dissenyats per La Falconera-APMA de Sitges (DIARI 5-2-1999, 32). Nou vial per pujar al castell (ECO núm. 5581, 11-12-1999, pàg. 17).
2001.	" El castell de Miralpeix, un llegat oblidat " (L'HORA 4-5-2001, 28).
2004.	Dolce Internacional Espanya ha fet l'hotel Dolce Sitges. S'ha respectat la Torre de Miralpeix de 1420 (ECO núm. 5798, 20-3-2004, pàg. 8). En realitat vol dir que ha respectat el molí, que era posterior, de l'any 1581. "Dolce Sitges?", per Joan SELLA (DIARI 20-8-2004, 22). Un camí envoltat d'un paravent? (Arxiu). En l' Avinguda Camí de Miralpeix , 12, "Un nou món Dolce d'espais de lleure t'espera. Gran Saló

	<p>d'Actes Sitges – Restaurant Verema – Restaurant Esmarris – Bar Malvasia – Dolce Vital Spa”. El 31-10-2004 Jornada de portes obertes de Dolce Sitges (Dolce Conference and Resort Destinations) (ECO núm. 5827, 23-10-2004, pàg. 30).</p> <p>19-11. Andrew Dolce, president, inaugura oficialment el Dolce Sitges (ECO núm. 5832, pàg. 11).</p> <p>“Dignifiquem el castell de Miralpeix i l'ermita de la Mare de Déu de Gràcia”, per Josep M. FERNÁNDEZ (DIARI 24-12-2004, 16) (ARXIU).</p> <p>“Miralpeix, una masia enrunada que cal recuperar amb urgència”, per Jordi CASAS (DIARI 24-12-2004, 17) (ARXIU).</p>
2005.	<p>“Calidad de vida en primera línea de mar. El Conjunto Residencial Casa del Mar, está situado en una zona “llamada Els Colls de Miralpeix”, en el término municipal de Sant Pere de Ribes, a tan sólo 5 minutos de Sitges y a 30 minutos de Barcelona”. Promoció: Grup Colomer; Comercialització: Grama; Finançament: Banc Sabadell (DIARI 28-10-2005, pàg. 67).</p>
2006.	<p>1-4. A l'ECO, Benet MIRET escriu un article titulat “Tornaran els incendis”, i comença així: “Assegut a la terrassa de casa, em queden a la dreta els colls de Miralpeix, que suposo que ja tenim salvats; . . .” (ECO núm. 5900, pàg. 33).</p> <p>NOTA: Tot indica que no sap ben bé què és aquest indret.</p>

V.C.V. novembre 2005.